

Příloha č. 1 Rozhovor s rodičem I

Rozhovor jsem vedl s tatínkem. Jeho sedmiletý syn chodí do první třídy, devíti letá dcera do třetí.

„Necháváte děti někdo doma samotné?“

„*Nenecháváme. Zatím si myslím, že jsou na to ještě malý.*“

„To je asi pravda. A hlídá Vám je někdo cizí, sousedka, paní na hlídání?“

„*Ne, většinou my s ženou, případně někdo z rodiny.*“

„Chodí sami ven?“

„*Ano, to chodí. Můžou chodit kolem domu.*“

„Takže omezenej perimetr.“

„*Ano, tak by se to dalo říct.*“

„A jinak? Ze školy, na kroužky nebo třeba nakoupit?“

„*Ne to ne, ve škole je vyzvedáváme a všude je zatím vozíme.*“

„Poučovali jste je nějak o sebeochraně?“

„*To nevím přesně co znamená?*“

„Neotvírej dveře cizím lidem, nenastupuj k cizím lidem do auta.“

„*Ano, to jsme se bavili. Spíš teda žena, já to tohohle moc nezasahuji*“

„Hodně by si toho o tomto tématu měli děti odnést také ze školy. Myslíte si, že to funguje? Že ty informace ze školy jsou dostatečné?“

„*Určitě, tahle škola se dobře stará.*“

„A na co se u Vás doma klade největší důraz?“

„*Aby nikam nechodili, aby se drželi u domu.*“

„Dobře. Myslíte si, že je reálný, že by Vaše děti někdo přepadl, unesl či nějak napadl?“

„*V dnešní době je bohužel asi možný všechno.*“

„A co lokalita, myslíte si, že je Krč bezpečná?“

„*Ale ano, já myslím, že na velký město je to ještě celkem klidný.*“

„Takže jsou tu Vaše děti v bezpečí?“

„*Děláme pro to, co můžeme.*“

Příloha č. 2 Rozhovor s rodičem II

Rozhovor jsem vedl s maminkou. Její devítiletá dcera chodí do třetí třídy.

„Necháváte dceru někdy doma samotnou?“

„*Občas jo, výjimečně.*“

„Hlídá Vám ji i někdo cizí? Paní na hlídání, sousedka...“

„*Sousedka. Někdy. Má stejně starého syna, tak se střídáme.*“

„A třeba starší sourozenci ji nehlídají?“

„*Málo kdy, ti už jsou dospělí, mají vlastní rodiny.*“

„Jak dlouho ji necháváte úplně osamotě?“

„*Do hodiny asi, víc ne.*“

„A při jakých je to příležitostech?“

„*To je různý.*“

„Kolik jí asi tak bylo let, když byla poprvé sama doma?“

„*Myslím, že osm*“

„Může chodit sama ven?“

„*Jo, kolem paneláku může.*“

„Chodí i sama do školy, ze školy, na kroužky a tak?“

„*Tak kroužky má ve škole, ale jinak sama nechodí*“

„Takže ven s kamarádama kolem domu.“

„*Jo, máme hned u paneláku hřiště, tam na ni vidím z okna, tam se schází spousta dětí, jinak nechodí.*“

„A poučovali jste jí o sebeochraně, ať nikomu neotvívá a tak?“

„*Jo, to já jí furt říkám.*“

„Na co dáváte největší důraz?“

„*S nikým nikam!*“

„Myslíte se, že to co se doví ve škole, je dostatečné?“

„*Asi se snažej, ale my jí to doma radši připomeneme.*“

„Takže nespoleháte pouze na školu?“

„*Ne, to určitě ne.*“

„A co Krč, myslíte si, že je tu bezpečno?“

„Obcházel tu nákej takovej, no a prej někoho obtěžoval. Ale ted' je tu všude dost policajtů, tak si myslim, že už je to lepší.“

„Nepovídejte.“

„No jo, vždycky se najde nějakej úchyl.“

„Myslíte si teda, že hrozba nějakého útoku je reálná?“

„Doufám, že ne. Co jinýho, mi taky zbejvá, než doufat.“

„Dobře, děkuju, poslední otázka, myslíte si, že je vaše dcera v bezpečí a že jste pro to učinila vše potřebné?“

„To bych jí musela držet doma pod zámkem a nikam jí nepustit. Ale to by nešlo.“

Příloha č. 3 Rozhovor s rodičem III

Rozhovor jsem vedl s tatínkem. Jeho synovi je osm a chodí do druhé třídy.

„Necháváte syna doma samotného?“

„*Ne, nikdy.*“

„Takže, s ním stále někdo je. Nehlídá Vám ho třeba někdo cizí? Sousedka, paní na hlídání...“

„*Ne to ne, manželka je na mateřský, takže jsou doma všichni spolu.*“

„Staršího sourozence nemá, který by ho třeba hlídal.“

„*Ne, nemá.*“

„A chodí sám ven?“

„*Ne, to ještě ne.*“

„Nikam? Do školy, ze školy, na kroužky?“

„*Ne, to ho vyzvedáváme, někdy já a když je hezky, tak většinou manželka s kočárem.*“

„Na kroužky ho vozíte?“

„*Ne, ty mají tady ve škole.*“

„Poučovali jste ho nějak o sebeochraně? Že nemá chodit s nikým cizím a tak?“

„*Jen, že se musí držet na dohled, aby nás pořád viděl a my jeho.*“

„Ve škole jim toho spoustu říkají na tohle téma taky. Myslíte si, že to stačí?“

„*V současné situaci asi jo. Až začne někde chodit sám, tak mu dáme školení.*“

„Jasně. Myslíte si, že by ho mohl někdo přepadnout, unést nebo bůhví co, až bude chodit ven sám?“

„*To tady snad nehrozí.*“

„Myslíte si, že Krč je bezpečná?“

„*To já nevím, záleží, s čím to porovnáte.*“

„Já nevím, tak nějak pocitově?“

„*Jo, myslím, si že jo.*“

„Tak jo, to bude všechno. Poslední, myslíte si, že jste pro ochranu svého syna učinil vše potřebné?“

„*Jsem o tom přesvědčen.*“

„To je super. Díky moc.“

Příloha č. 4 Rozhovor s rodičem IV

Rozhovor jsem vedl s maminkou. Její desetiletý syn chodí do čtvrté třídy.

„Jak často asi tak necháváte syna doma samotného?“

„*Tak raz, dvakrát do týždňa.*”

„Hlídá Vám jej někdy někdo cizí?“

„*Áno, chodí nám jedna študentka, keď ideme večer niekam preč.*”

„A nemá Váš syn staršího sourozence, který by jej mohl hlídat?“

„*On je ten starší brat, máme ešte jedno dievčatko čo ešte chodí do materskej školy.*”

„Jé, to je hezký. Necháváte je doma spolu samotný?“

„*Nie, to by nefungovalo.*”

„Já jsem si to myslel. Dobře, a když je Váš syn sám doma, při jakých je to příležitostech?“

„*Nákupy a tak.*“

„Takže na jak je to asi dlouho?“

„*Ja neviem, tak maximálne tie dve hodiny*”

„A kolik mu bylo let, když zůstal poprvé sám doma?“

„*No, tak asi sedem. Začali sme s pár minútami a teraz to na'ahujeme ako starne.*”

„Chodí i sám ven?“

„*To nie.*“

„Ani s kamarády před dům, na hřiště a tak?“

„*Nie. Niežeby sme mu to zakazovali, ale on by stále najradšej sedel pri počítači. A keď už idú náhodou s chalanmi von, tak je s nimi vždy niekto z rodičov. Ja tie ostatné maminky poznám tak si vždy zatelefonujeme.*“

„Takže sám do školy, ze školy, pro rohlíky nebo na kroužky, to ne?“

„*Nie, vôbec.*“

„Poučovali jste ho nějak o sebeochraně? Ať nechodí s cizími lidmi a tak?“

„*Áno, to sa snažíme.*“

„Ve škole by se učitelé taky měli snažit. Myslíte si, že to, co dělají v této problematice stačí?“

„*Myslím si, že keď to deti budú počuť viackrát od viacerých ľudí, určite im to neublíži.*”

„Takže nespoleháte na to, co se dozví ve škole?“

„Nie, radšej budem mať istotu.“

„A co tedy nejvíce dbáte?“

„Keď ho nechávam doma, hovorím mu, aby nikam nechodil a nikomu neotváral. Keď ide von, hovorím mu, aby sa držal v blízkosti dospelého, ktorý ich tam stráži. Vždy podľa situácie.“

„Myslíte si, že tu existuje hrozba nějakého útoku proti vašemu dítěti?“

„Ako od úchyla?“

„Třeba.“

„Ja dúfam, že nie.“

„Co Krč, líbí se Vám tu? Myslíte si, že je to bezpečná lokalita?“

„Asi pomerne áno, mne sa tu páči. Ale strach mám, pretože občas sa stávajú strašné veci a je jedno, kde bývate.“

„Myslíte si tedy, že je vaše dítě v bezpečí?“

„Ja neviem, nechcem ho zase úplne obmedzovať, možno je aj dobre, že sedí stále pri tom počítači, tam sa mu snád' nič nestane.“

„To je asi pravda, že pokud hraje hry a neběhá po sociálních sítích, tak je to celkem bezpečný.“

„To on nesmie. A manžel to zablokoval tak, aby mu niektoré internetové stránky nešli otvoriť.“

„To je vážně dobrý řešení. Nic, děkuju Vám moc za Váš čas. Úplně poslední otázka. Myslíte si, že pro ochranu svého dítěte jste učinili vše potřebné?“

„To neviem. Teraz si hovorím, že áno, ale keby sa niečo stalo, určite by som si vyčítala, že som neurobila viac. Vždy sa dá urobiť viac. Majte sa pekne a veľa šťastia s výskumom.“

Příloha č. 5 Rozhovor s rodičem V

Rozhovor jsem vedl s maminkou. Její osmiletá dcera chodí do druhé třídy.

„Jak často ji necháváte doma samotnou?“

„*Málo, tak jednou za dva týdny.*“

„Na jak je to asi dlouho?“

„*Okolodvou hodin asi.*“

„Hlídá Vám ji někdy někdo cizí?“

„*To ne, máme hlídací babičky.*“

„A nemá vaše dcera třeba sourozence, který by ji mohl hlídat?“

„*Ne, má mladšího brášku.*“

„A sama byla poprvé v kolika letech?“

„*V sedmi.*“

„Chodí sama ven?“

„*Ne.*“

„Vůbec nikam? S kamarádama ven, na kroužek, pro rohlíky nebo tak?“

„*Ne, vůbec nikam, všude nás má s sebou.*“

„Dobře. A co sebeochrana? Poučovali jste jí někdy, aby na sebe dávala pozor, nemluvila s cizími lidmi, nikam s nimi nechodila a tak?“

„*Samozřejmě.*“

„Jistě. Ty stejné informace by měla dostávat i ve škole, myslíte si, že jsou dostatečné?“

„*Ano, já myslím, že dělaj dost.*“

„Takže neexistuje nic, co by škola měla zlepšit?“

„*Nemyslím si.*“

„Takže v tomto bodě na školu spoléháte.“

„*Ano. Učíme jí to doma taky, ale tadle škola je v tomhle spolehlivá.*“

„Na co vy kladete největší důraz? Co jí nejčastěji připomínáte?“

„*Aby nikdy nikomu neotvírala dveře, když je sama doma. Nikdy!*“

„Myslíte si, že je vůbec reálné, aby vaši dceru někdo přepadl, unesl nebo tak? Že je tu zkrátka možnost, že by se jí něco stalo úmyslným zaviněním cizího člověka?“

„Tak nějaká malá možnost je tu asi vždycky, ale opravdu nevím. Doufám že ne, ale nevím. Jsou tu různí lidé.“

„A Krč Vám přijde bezpečná?“

„Ano, dříve jsme bydleli na Hájích, tady je to mnohem lepší.“

„Takže si myslíte je Vaše dcera je v bezpečí?“

„Ano. Už je to všechno?“

„Poslední otázka. Jste tedy toho názoru, že jste pro její bezpečí učinila vše potřebné?“

„Ano, protože jinak bych v noci nemohla spát.“

Příloha č. 6 Rozhovor s rodičem VI

Rozhovor jsem vedl s tatínkem. Jeho sedmiletý syn chodí do první třídy.

„Necháváte někdy doma syna úplně samotného?“

„*Jo, to on vydrží.*“

„Jak asi často?“

„*Dvakrát, třikrát tejdně.*“

„Hlídá Vám ho někdy někdo cizí?“

„*Syn on známejch u nás občas hlídá. Má to jako brigádu. když jdeme někam večer. A sem tam syna k někomu dáme na pohlídání.. Máme známý, co maj podobně starý děti, tak je tam, když jdeme třeba na ples, nebo tak.*“

„A sourozence, který by ho mohl hlídat, Váš syn nemá?“

„*Je jedináček. Zatím.*“

„A když ho necháváte doma samotného, na jak je to asi dlouho?“

„*Ty dvě hodky, víc asi zatím nebyl. Pustí si na videu pohádku a než to skončí, tak jsme zpátky.*“

„A při jakých příležitostech to asi tak je?“

„*Tak nejčastějc, když manželka jede nakoupit a já jsem zrovna na kole, jdu na fotbal a tak.*“

„Od kolika let ho necháváte doma samotného?“

„*Na pár minut zůstával už od školky. Já nevím, od pěti asi.*“

„Chodí sám ven?“

„*No, chodí s kamarádem k nám na zahradu. Nebo jsou u nich na zahradě.*“

„Ze školy, do školy sám nechodí?“

„*Jo, první půl rok jsme ho do školy vodili, teď už chodí sám. Odpoledne jak kdy. Je do tří v družině, tak buď ho vyzvednem dřív, nebo jde sám a to na něj čekáme doma.*“

„Nakupovat a tak sám nechodí?“

„*To ne.*“

„A jak daleko od domu se pohybuje, když je sám?“

„*Tak do školy to má asi sto metrů, kamarád bydlí v ulici. Takže moc daleko ne.*“

„Na kroužky sám chodí?“

„*Má atletiku, ale tu má tady ve škole. Jinam jsme ho zatím nedávali.*“

„Poučovali jste ho nějak o sebeochraně? Jako, nechod' nikam s cizíma lidma?“

„Jo, to manželka to do něj hučí pořád.“

„Obdobné informace by měl získat i ve škole. Myslíte si, že jsou dostatečné?“

„Jo, to já nevím.“

„Nevadí. A na co z těch sebeochraných věcí se u Vás doma nejvíce dbá?“

„Aby měl u sebe pořád zapnutej a nabitej mobil, aby sme mu mohli zavolat nebo on nám, kdyby něco. Furt na tom hraje nějaký hry, ale když náhodou člověk potřebuje, tak se mu nedovolá.“

„Myslíte si, že reálný, že by se mu něco stalo? Třeba únos, nebo nějaký přepadení?“

„Spíš mam strach, že ho srazí auto nebo, že někde spadne, než že by ho někdo unášel.“

„Myslíte si, že je tady na Žižkáči bezpečno?“

„Jo, je tu klid.“

„A poslední, myslíte si, že jste učinili pro ochranu svého dítě všechno potřebné?“

„Asi jo. Nechceme ho zavírat doma, jsme rádi, že je venku.“

Příloha č. 7 Rozhovor s rodičem VII

Rozhovor jsem vedl s maminkou. Její sedmiletá dcera je jedináček a chodí do druhé třídy.

„Jak často necháváte dceru doma samotnou?“

„*Nenecháváme, máme v domě babičku.*“

„Přímo v domě?“

„*Jojo, máme dvougenerační dům, mamka bydlí dole a my nahoře.*“

„To máte hezky zařízený. Takže dceru nikdo cizí nehlídá?“

„*Občas spí u kamarádky o víkendu. Nebo kamarádka u nás.*“

„Do školy a ze školy sama chodí?“

„*Ráno jí vezu já a pak jedu rovnou do práce. Z družiny ji vyzvedávám většinou taky já, někdy babička.*“

„Chodí sama ven?“

„*Ne, jen na zahradu.*“

„Ven s kamarádkama vůbec?“

„*Ale joo, to jich je u nás někdy i pět, šest. Vezmu holky třeba rovnou z družiny, nebo pak přijdou holky od sousedů. U nás je taková základna, mamky se pak stavěj na kafe a tak.*“

„A na kroužky ji vozíte?“

„*Jo, to jedem autem do města.*“

„Poučovala jste jí nějak o sebeochraně?“

„*Ne! Vždyť je jí sedm!*“

„Neříkala jste jí ať nechodí s nikým cizím? Ať nikomu neotvírá dveře?“

„*Jo to jo, já myslela něco úplně jinýho.*“

„Jo, to je v pohodě. Ve škole to taky probíraj, nevíte?“

„*Tak asi ano, já nevím. Ona má samý jedničky, takže si myslím, že jestli jo, tak to umí.*“

„A spoléháte v tomto na školu?“

„*To já nevím.*“

„Nevadí. Myslíte, si, že hrozí riziko, že by jí mohl někdo unést nebo něco takového?“

„*Ne. Leda snad přímo ze školy.*“

„Myslíte si, že žijete v bezpečné lokalitě?“

„Nad tím jsem nepřemýšlela.“

„Nemyslíte si, že Žižkáč je bezpečnej?“

„Když to slyším, tak nevím, jestli nějaký bezpečný místo ještě vůbec je.“

„Ale s vaším přístupem odvážení a vyzvedávání si myslíte, že je v bezpečí? Že pro to, aby byla, děláte všechno?“

„To asi ano, ale je to vyčerpávající.“

Příloha č. 8 Rozhovor s rodičem VIII

Rozhovor jsem vedl s maminkou. Její šestiletá dcera chodí do první třídy. Mají doma ještě jednu holčičku, která chodí do školky.

„Necháváte dceru doma samotnou?“

„*Ne, nikdy.*“

„A hlídá jí někdo cizí?“

„*Nene, vždycky má holky moje mamka nebo sestra.*“

„A chodí samy ven?“

„*To ještě ne.*“

„Ta starší chodí ráno sama do školy či odpoledne ze školy?“

„*Ne, jdu s jednou a pak s druhou. Odpoledne stejně.*“

„Poučovali jste ji, aby s nikým nikam nechodila a tak? O sebeochraně celkově?“

„*Na to je ještě malá. A něco takovýho si říkaj ve škole, myslim, že jí to zatím stačí, když ještě nikam sama nechodí.*“

„Takže spoléháte na školu? Myslíte si, že co se dozví tam je dostatečné?“

„*Jo, já myslim, že zatím jo.*“

„Myslíte si, že jí reálně hrozí nějaké nebezpečí?“

„*To asi ne.*“

„Žižkáč vám tedy přijde naprosto bezpečný?“

„*Naprosto bezpečný asi ne, ale bezpečný určitě.*“

Příloha č. 9 Rozhovor s rodičem IX

Rozhovor jsem vedl já (J) s maminkou (M) a jejím desetiletým synem (S), který chodí do třetí třídy.

J: „Zůstáváš někdy sám doma?“

S: „*Jo.*“

J: „Jak asi často?“

S: „*Často.*“

M: „*Někdy chodí sám z družiny. Má klíče, tak je občas doma sám, když jsem dýl v práci.*“

J: „A jak je to asi dlouho?“

M: „*Dvě, tři hodiny. Ale je to výjimečný, není to pravidlo.*“

J: „A hlídá tě někdy někdo cizí?“

S: „*To ne.*“

J: „Nespíš někdy u kamaráda, nebo tak?“

S: „*Jo, jasně, někdy spím u Kuby.*“

J: „Nemáš bráchu nebo ségru, který tě třeba hlídá?“

S: „*Nemam.*“

J: „V kolika letech si začal bejt sám doma?“

S: „*To já nevím.*“

M: „*Klíče jsme mu dali teprve v zimě.*“

J: „Jasně. A chodíš sám ven?“

S: „*Jo, hrajem s klukama fotbal.*“

J: „Ve škole?“

S: „*Jo, odpoledne je školní hřiště otevřený.*“

J: „Já vim, taky sem tam jako kluk chodil. A ráno tě do školy rodiče voděj?“

S: „*Ne, to chodim sám. I z družiny chodim sám, jenom dneska přišla máma, protože jedem k babičce.*“

M: „*Taky už seš velkej kluk.*“

J: „A jak daleko od domu smíš, když seš sám venku.“

S: „*Tady po Žižkáči. Někdy jezdíme na kole a tak. Nejdál tak k benzince, k nádraží a tak.*“

M: „*Vy jezdíte až na nádraží?!*“

S: „*Jenom jsme se tam byli podívat.*“

J: „*Jej, promiň, ještě ti udělám průšvih. A na kroužky chodíš?*“

S: „*Jo, musím chodit na klavír.*“

J: „*Já musel na kytaru.*“

M: „*Vidíš to. Každěj na něco musí umět hrát. Koukej tady na pána.*“

J: „*Jednou se ti to bude třeba hodit. A říkala ti mamka někdy, že nesmíš chodit s nikým cizím, nikomu otvírat dveře, když jseš sám doma a tak?*“

S: „*Jo, to mi říká pořád, jako bych byl malej.*“

J: „*Ale to je dobře. Učej vás to i ve škole?*“

S: „*To moc ne.*“

J: „*Fakt ne?*“

S: „*No, říkali nám o jedný holčičce, co se ztratila a umřela. A tak.*“

J: „*Aha. To je zajímavý. No nic, teď se budu ptát maminky. Na co vy z témat sebeochrany dáváte největší důraz?*“

M: „*Aby, když je venku, nebyl nikdy sám, aby tam byli aspoň dva.*“

J: „*A spoléháte na to, co jim říkají ve škole?*“

M: „*Oni to asi myslejí dobře, ale tak slyšel jste to, on poslouchá kolenem a pak nic neví.*“

J: „*A myslíte si, že je tady nějaká hrozba únosu nebo něčeho podobného reálná?*“

M: „*Myslím si, že u nás asi ne.*“

J: „*Myslíte si, že je Žižkáč bezpečnej?*“

M: „*Jo, určitě. Nevím kde jinde už bysme potom měli bydlet, aby to bylo bezpečnější.*“

J: „*Super, poslední otázka a už vás nechám běžet. Myslíte si, že pro ochranu syna jste udělal maximum?*“

M: „*To asi ne. Ale zas ho nechávám, ať je trochu samostatnej. Kdybysme ho drželi doma, co by z toho měl?*“

J: „*No, asi nic.*“

M: „*Tak vidíte.*“

Příloha č. 10 Rozhovor s rodičem X

Rozhovor jsem vedl s těhotnou maminkou. Její sedmiletá dcera chodí do první třídy.

„Jak často necháváte dceru doma samotnou?“

„*Jenom naprosto výjimečně.*“

„A na jak je to asi dlouho?“

„*Jen na pár minut, když si potřebuju odběhnout do krámu, nebo tak.*“

„Hlídá Vám ji někdo cizí?“

„*Normálně ne. Jen když je dětská oslava a tak podobně, tak spí u některé z kamarádek. Jinak je většinou u babičky, když potřebujeme pohlídat. Ale teď už zůstává hodně doma.*“

„Chodí sama ven?“

„*Ne, ještě je malá, tak chodíme spolu.*“

„Do školy, z družiny, na kroužky, všude jí vodíte vy?“

„*Jo. Buď já, nebo manžel.*“

„Říkáte jí někdy něco o sebeochraně? Aby nechodila s cizími lidmi a tak?“

„*No, k tomu by snad ani neměla příležitost, ale jo, bavíme se o tom doma.*“

„Ve škole se o tom taky baví. Důvěřujete v tomto škole?“

„*Ne, ve škole by se měli učit, tohle je, myslím, spíš věc rodičů.*“

„Takže by se vtom měla škola zlepšit? Nebo spíš do toho nezasahovat.“

„*Nezasahovat. Myslím si, že některý témata by měly zůstat v rodině.*“

„Myslíte si, že existuje reálná možnost, že by vaší dceři hrozil nějaký násilný trestný čin?“

„*To si nemyslím.*“

„Takže si myslíte, že je v bezpečí?“

„*Jo, je vlastně pořád pod dohledem leda, že by se něco stalo ve škole.*“

„Tak to snad nehrozí. A co Žižkův vrch, myslíte si, že je tu bezpečno?“

„*Ale jo, je to tu taková vesnice ve městě.*“

„Takže si myslíte, že jste pro její ochranu podnikla všechno potřebné.“

„*Jistě.*“